

[Kjærulff-Schmidt.]

gælder Vesttyskland, Østrig, Frankrig, Italien, Jugoslavien og en lang række andre lande. Det er ikke acceptabelt, at vi her i Danmark som en anden sydamerikansk bananrepublik oplever varetægtsfængslinger, der udstrækkes i 1, 2, 3 år eller mere.

I betænkning nr. 728 af 1974 påvises det, at det kun meget sjældent er politiet, der har behov for at efterforske i så lang tid. Den politimæssige efterforskning beslægtet kun en relativt lille del af den samlede gennemsnitlige varetægtsfængsling, og det er endda en andel, der er forholdsmæssigt faldende ved de lange fængslinger. Det er ekspeditionen hos anklagemyndigheden, og det er ekspeditionen hos landsretterne, der varer uacceptabelt lang tid. Vi kan simpelt hen ikke være bekendt at lade dette problem blive liggende, nu hvor vi er i gang med at gennemgå og ændre reglerne om varetægtsfængsling i retsplejeloven. Jeg er faktisk så optimistisk, at jeg tror, vi kan nå et resultat også på dette punkt, når vi er færdig med udvalgsarbejdet.

Med disse bemærkninger kan jeg sige, at vi finder, der er meget godt i lovforslaget. Kan vi få rettet op på de små og større ting, som jeg har været inde på i dag og tidligere, så tror jeg alt i alt, der kan komme noget vældig fornuftigt ud af dette lovforslag.

Gudme (RV):

Der er jo ingen grund til – det har også andre ordførere sagt – at gentage det, som vi havde lejlighed til at bemærke om det samme lovforslag for et halvt års tid siden, hvis vi stadig står ved det. Jeg vil da gerne på mit partis og mine egne vegne sige, at jeg står ved det væsentligste og faktisk kun gør undtagelse på ét punkt, og derfor vil jeg nøjes med at fremhæve dette ene punkt.

I udvalgsbetænkningen skrev man, at man godt kunne være med til at stramme betingelserne for at iværksætte varetægtsfængsling, hvis man tilføjede en ny grund, som hidtil ikke havde været brugt i dansk retsplejelov, nemlig den, at man kunne iværksætte varetægtsfængsling, hvis den pågældende var grebet på fersk gerning under udøvelsen af en forbrydelse og denne varetægtsfængsling derefter ikke blev udstrakt til mere end 7 dage. Det stod ikke i ministerens oprindelige forslag, og jeg må blankt erkende, at jeg – måske lidt uopmærksomt, måske, vil jeg dog tilføje, i god tro – dengang

sagde, at det var måske meget rigtigt, at man ikke havde taget det med.

Men i sommerens løb er jeg kommet på bedre tanker, dels ved at læse betænkningen en gang til, dels ved at have modtaget en række tilkendegivelser fra forskellige fagfolk på området, og det vil først og fremmest sige dommere, politi og anklagemyndighedens repræsentanter. Her siger man, at når man i udvalgsbetænkningen kunne gå ind for, at der i øvrigt skulle være væsentlig strammere betingelser for at iværksætte varetægtsfængsling, så var det alene ud fra en forudsætning om, at denne nye regel – som i udvalgets forslag var indeholdt i § 762, stk. 1, litra e – om varetægtsfængsling i indtil 7 dage efter pågribelse på fersk gerning blev medtaget.

Da ministeren i sin tid fremsatte forslaget, var det med nogle bemærkninger om, at man bl. a. på grundlag af de modtagne høringsvar havde fundet det rigtigst at udelade bestemmelsen. Det var, for at sige det lige ud, med et mildt ord vidledende, for de høringsvar, der forelå indtil dette tidspunkt, var alene høringsvar, der var afgivet på grundlag af betænkningen og uden noget kendskab til det forslag, som ministeren fremsatte den 6. februar 1976 her i tinget, hvor man udelukkede denne varetægtsfængslingsgrund. Når ministeren nu genfremsætter forslaget, optrykker man uændret den samme tekst, hvor man siger – det står på side 18 under punkt 2°):

»Justitsministeriet har bl. a. på grundlag af de indkomne høringsvar ikke fundet tilstrækkelig begrundelse for at opretholde udvalgets forslag om en særlig regel om varetægt i tilfælde af pågribelse på fersk gerning.«

I dag er denne formulering endnu mere uheldig, for den er i direkte modstrid med de faktiske forhold. Hvis ministeren havde skrevet, at han på trods af de indkomne høringsvar ikke havde fundet grund til at opretholde reglen, så havde det været bedre. For forholdet er det, at høringsvarene foreligger i dag i to lag. Som før nævnt er der ét sæt høringsvar, afgivet en gang i 1975, der alene beskæftiger sig med udvalgsbetænkningen, og nu fra litra 16 og fremefter i høringsvarene en række svar her fra sommeren og efteråret 1976, hvor man beskæftiger sig med lovforslaget, sådan som vi så det fremsat her den 6. februar 1976. I denne sidste stribe af høringsvar går det igen fra svar til svar, at man meget beklager, at justitsministeriet ikke har optaget denne særlige bestem-